

МИГЪТ

В стремежа към вечност човек забравя мига. Колкото и странно да е, вечността се съдържа в него, тъй като космическото пространство е пулсация, подобно на сърце, даващо ритъм на живота. Мигът е възможност да вникнем в същността на битието, тъй като бихме били слепи, ако гледаме слънцето директно. Мигът примирява съзерцанието и действието, защото не позволява на човека да е толкова рационален, че да пренебрегва красотата. Можем да притежаваме огромна бъчва с вино, но ако не усетим светлината в чашата и вълшебството на глътката, то е все едно да сме в кораб на суша. Когато Хораций е произнесъл знаменитата сентенция *Carpe diem – Живей за мига, улови деня!*, той безспорно е осъзнал, че очакването да се случи нещо в следващия ден означава, че в момента на съществуването има празнота. Човек не е съд, за да го напълним изведнъж, ако беше така, сълзите ни щяха да бъдат потоци. Тихото бягство на капката от ежедневието, леката стъпка, която не събужда болката на тревите, отворената длан, в която има семена за птиците, и трепналото око, в което заспива удивлението, ни карат да не бързаме, а да преживяваме. Впрочем дали щеше да я има в езика ни думата „бързане“, ако не беше измислено тежкото слово „вечност“? Съмнявам се. И като го казах, си помислих, че нямаше да я има и думата „съмнение“. Мигът е извън съмнението и защо тогава да не е чистата радост?

Никой не може да ни отнеме миговете, тъй като те не са подвластни на предписание. Просто се случват. Дори и тогава, когато сме под дървото на сянка, светва лъч между листата и за миг заиграва в окото ни. Лъч наслада – нито повече, нито по-малко. Съвършена мяра. Най-красиво е тогава, когато не ни се иска да отнемаме, нито да прибавяме. По това познаваме, че мигът се е случил в нас и ще остане по-голям от ден и по-топъл от година.

Радослав Радев